

SJÓN

Vulpea albastră

Traducere din limba engleză
de Anca Băicoianu

POLIROM
2020

Cuprins

I. (9-11 ianuarie 1883)	5
II. (8-9 ianuarie 1883)	45
III. (11-17 ianuarie 1883)	107
IV. (23 martie 1883)	149

Friðrik Botanistul își umple pipa și privește lung la bocceaua de pe masa din camera mare, unde cu numai o oră în urmă se aflase coșciugul. Bocceaua e înfășurată în pânză neagră de velă și legată cu o sfoară împletită în trei, care o ține încă strâns, deși au trecut șaptesprezece ani de când n-a mai pus nimeni mâna pe ea; are vreo patruzeci de centimetri înălțime, vreo treizeci în lungime și douăzeci și cinci și jumătate în lățime. Friðrik ia pachetul, îl ridică în dreptul urechii și-l scutură bine. Pachetul cântărește vreo patru kilograme; conținutul nu se clintește, nici nu zăngănește. E la fel de mut ca întotdeauna.

Friðrik îl pune la loc pe masă și merge în bucătărie. Întinde un chibrit către

focul din sobă și duce flacăra spre pipa pe care o aprinde cu pufăituri adânci și lente. Tutunul pârâie, Friðrik trage lung în piept primul fum al zilei și, expirând, declară în gol:

— Umph e a Abba.

În limba Abbei, *umph* poate însemna foarte multe lucruri: de pildă, cutie, scrin, casetă, chivot sau cufăr.

Friðrik bănuiește de mult ce conține bocceaua – a mai studiat-o și înainte –, dar abia astăzi își va potoli, în sfârșit, curiozitatea.

*

Friðrik a întâlnit-o pe Hafdis la trei zile după ce ajunsese în Islanda. Tocmai se întorcea acasă după o cină bogată, stropită din belșug cu cafea și însoțită de cântece, care fusese găzduită de fostul lui profesor, domnul G. Mergea fără o țintă precisă. Picioarele l-au purtat

departe de Kvosin, cartierul central al capitalei, afară din oraș și apoi spre sud, peste plaja stâncoasă, până la mare, unde a început să alerge de-a lungul țărmului, strigând din toți rărunchii către întinderea vastă și strălucitoare:

— Te salut, mare, oglindă a omului liber!

Era solstițiul de vară, muștele se legăneau pe tulpinile de ovăz sălbatic, un fluierar țiuia în apropiere și razele întârziate ale soarelui desenau linii oblice pe iarbă.

Pe vremea aceea, capitala era atât de mică, încât un om cu picioare zdravene îi putea da ocol într-o jumătate de oră, așa că Friôrik s-a pomenit curând înapoi în locul de unde plecase – adică pe aleea din spatele casei căruntului său profesor, domnul G. Fiul bucătăresei tocmai ieșea pe ușa din dos, ducând cu grijă o tavă pe care se găseau o cană de tinichea, niște coji de cartofi, pieluțe

de păstrāv și o bucată de pâine: rămășițele ospățului din seara aceea.

Friðrik s-a oprit ca să-l urmărească cu privirea pe băiatul care străbătea curtea din spate, îndreptându-se cu tava către un soi de coteț dărăpănat, rezemat de o magazie ceva mai mare. Ajuns acolo, băiatul a deschis o ușiță și a împins tava înăuntru. Din magazie se auzeau târșâieli, mormăieli, clinchete și gemete. Băiatul și-a tras iute mâna, a trântit ușița la loc și a luat-o la picior, gata să-l dărâme pe Friðrik, care tocmai intrase pe poartă.

— Ce ți-neți închis acolo, un negustor danez?

Tonul pe care pusese întrebarea era ironic, pentru a mai îndulci gravitatea cuvintelor. Băiatul s-a uitat la Friðrik cu gura căscată, de parcă s-ar fi aflat dinaintea unuia dintre locuitorii Lunii descriși de baronul Münchhausen, apoi a răspuns acru:

— Păi, e fătuca ceea care i-a făcut prunculul de petrecanie săptămâna trecută.

— Chiar așa?

— Da, au prins-o în cimitir când încerca să-l îngroape în mormântul lui Ólafur Jónsson „Studentul”.

— Și ce caută aici?

— Păi cre’ că magistratul l-a rugat pe vărul dumisale s-o țină aici. Doar nu puteau s-o bage la pușcărie laolaltă cu bărbații – așa zice mama.

— Și ce se va întâmpla cu ea?

— Păi bag de seamă că o s-o trimită la Copenhaga să-și ia pedeapsa, apoi o s-o dea cui cere mai puțin când s-o întoarce. Dacă s-o mai întoarce.

Băiatul a aruncat în jur o privire furisă, apoi a scos din buzunar o cutiuță de tutun.

— Dar, știți, n-am voie să dau din casă...

A ridicat cutiuța la nas și a prizat lung pe o nară. Și astfel conversația a luat sfârșit. În timp ce fiul bucătăresei se lupta cu o rafală de strănuturi, Friðrik s-a apropiat de magazie. Așezându-se pe vine, a deschis ușa și s-a uitat

înăuntru. Era beznă, dar sclipirile albastre ale nopții luminoase de vară pătrundeau printre țiglele acoperișului, iar în curând privirea lui s-a obișnuit îndeajuns cu întunericul pentru a desluși într-un colț o siluetă de femeie. Era prizoniera.

Sedea pe podeaua de pământ, cu picioarele întinse în față, aplecată moale peste tavă ca o păpușă de cârpă. Într-una din mâinile ei mici ținea o coajă de cartof cu care aduna piețița de păstrăv și pâinea pe care le ducea apoi la gură și le mesteca îndelung. După aceea a luat o sorbitură din cană și a oftat adânc. Friðrik și-a spus că văzuse deja destul din acea nefericită faptură. A băjbâit după ușiță, iar mâna lui a lovit peretele de lemn cu un trosnet puternic. Silueta din colț a devenit conștientă de prezența lui. A ridicat privirea, ochii lor s-au întâlnit; apoi a zâmbit, iar zâmbetul ei a înmulțit fericirea din lume.